

Política i realitat

GEMMA CALVET | Actualitzada el 30/08/2011 00:00

En les paraules d'homenatge a un gran polític com ho ha estat el president del Parlament Heribert Barrera, un altre president, Jordi Pujol, va enaltir la seva lleialtat al país, a les seves idees republicanes i de justícia social, i de forma expressa va dedicar un reconeixement a la seva honestedat com a persona.

No són temps de grans polítics i una figura com la de Barrera, que malgrat la seva edat ha estat present fins al final en la vida política de Catalunya, és un patrimoni de la nostra memòria recent, que hem de fer durar en aquest futur tan incert per a la política i la democràcia. I sobretot tan incert per al futur del projecte independentista. Certament la seva presència ha estat incondicional fins al final a l'hora de participar en accions de la societat civil catalana com les consultes sobiranistes o les declaracions de suport al procés de normalització democràtica del País Basc. Els seu darrer discurs en la manifestació de juliol de 2011 per la independència, posava de manifest la seva radicalitat i la seva constància. Barrera, un home de poques paraules sobre si mateix, de gestos imprescindibles i amb la dignitat de la constància vers uns valors republicans, i un projecte de país i de partit.

I el millor homenatge que se li pot fer des d'aquesta tribuna d'opinió és acceptar la importància del seu llegat. I fer-ho, sense que això hagi de ser un impediment per reconèixer que la seva mirada, marcada per la guerra civil, la lluita contra el feixisme i l'exili, va introduir en el tema de la immigració uns elements de tensió entre la protecció a la realitat catalana i la necessitat d'obrir-se al fet migratori, no exempts de polèmica. Elements que des de les generacions postfranquistes, que s'han nodrit de la interculturalitat, de la mobilitat, i de la lluita contra la discriminació de qualsevol tipus, com a referent democràtic, no han estat compartits.

Precisament no compartir aquest paràmetre, i sí molts d'altres, ha tingut i té un valor per incloure la complexitat, la importància del que has viscut personalment i el context en el qual creixem i ens fem. La crisi d'ideologia que ara envaeix la política fa necessari aturar-se en la mort d'un gran polític per fer reflexió política sobre un tema tan polèmic com la immigració a casa nostra. També per ser capaços d'intuir els riscos que la història es repeteixi a Europa.

Merkel, enmig de la crisi i l'exigència de rebaixar l'endeutament públic, va encetar l'any passat el lema del fracàs del multiculturalisme a Europa denunciant la seva ineficiència. El llibre *Alemanya es desintegra*, de Thilo Sarrazin, que ve a ser un tractat antiislàmic, ha estat èxit de vendes al país germànic, el segon més venut de no-ficció.

El president rus, Medvédev, es va apuntar a aquesta croada contra les polítiques d'immigració. Berlusconi les va fer seves impulsant reformes legals durament contestades per la Comissió Europea. Sarkozy va impulsar les expulsions massives de gitanos romanesos també qüestionades a nivell europeu.

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

Cameron va gestar una agressiva campanya electoral amb denúncies a l'excés de presència de persones nouvingudes a Gran Bretanya, i denunciant el proteccionisme de l'administració. També va erigir-se com a enemic d el multiculturalisme. Amb la seva campanya, i posterior victòria electoral, el clima social que es va generar va culminar aquest estiu amb la violència als carrers a partir de la mort d'un immigrant, més de 3.000 detinguts, i l'assassinat de tres musulmans a Birmingham. Les declaracions dels polítics del govern britànic no van sortir dels lemes de mà dura, tolerància zero i inclús de qüestionament frontal de la labor policial malgrat el gran prestigi de la policia anglesa en la gestió del conflictes comunitaris i en la mediació penal.

En aquests moments en què el tema de la immigració torna a ser la temptació màxima de la sortida a la crisi, i amb personatges com Anglada que els fem créixer entre tots, cal afrontar aquest debat sense por i superant el paraigua del políticament correcte per acudir a la intel·ligència política i emocional. A Barcelona s'impulsen mapes de la delinqüència descrivint els fenòmens amb llenguatge xenòfob i clarament racista. Els contextos que estem dibuixant són els contraris a la integració, a l'acolliment de l'altre. Són incompatibles amb una política preventiva de conflicte social. Es poden denunciar els delictes sense acudir a l'element ètnic o cultural. Es poden reforçar dispositius policials sense generar lemes d'alarma social que facin créixer la crispació.

La resposta política ara més que mai hauria de superar la temptació fàcil de l'expressió de mà dura i ser conscients de la fragilitat del fet comunitari. L'espiral del conflicte comunitari s'encén amb una petita espurna. Aquesta espurna no es torna incendi si no existeix un oxigen que l'alimenta. El clima social és aquest oxigen, i les paraules dels polítics, els seus inspiradors.

PUBLICITAT

MÉS CONTINGUTS ESPORTS

Pochettino i Planes busquen confiança

Oliver i Benji ja són a l'estadi de la Nova Creu Alta de Sabadell

Netejant la imatge de Pepe

